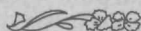


moko, pšenično, ajdovo in turščično je zdel v svoj koš in ga moško in samozavestno oprtal sebi na hrbet.

„Kaj bom šla jaz prazna domov? Le naloži mi nekaj v koš,“ ga je opomnila Metka. Toda Janko je odgovoril, rekoč: „Metka, saj sem rekel davi, da ne pozabim nikoli, ker si ti nesla moj težji koš. In kar enkrat rečem, to mora veljati, pa je amen.“

In je res sam nesel vso moko, in celo brez godrnjanja in običajnih tožba. Genilo ga je zjutraj sestrično blago srce; tega ni mogel izlepa pozabiti; v čudodelno moč skrivnostnega zeljca je pa tudi dobil nekoliko vere; zato je zdaj hitel domov kot čisto drug človek . . .



POL ZA SMEH, POL ZA RES.

Iz torbe o. Ivana svetokrižkega.

Priredil Josip Balič.

6. Nebo in zemlja v sporu.

Nebo in zemlja sta se nekoč hudo sprla. Vsled tega zatoži togotna zemlja nebo naravnost pri bogu Svetovidu ter upa pri njem dobiti zaželjenega zadoščenja. Svetovid, hoteč ju osebno zaslišati, določi dan obravnave.

Onega dne se torej predstavitu nebo in zemlja strogemu sodniku Svetovidu. Ko ta otvori obravnavo, se obrne do tožiteljice zemlje ter jo pozove, da natanko razjasni svojo pritožbo.

Zemlja se nato razjarjena oglasi in dé: »Vedite in znajte, mogočni sodnik in božji svetodržec, da mi preoblastno nebo dela vsestransko in neprestano škodo, da ne morem več molčati, niti mu prizanašati. Zdaj mi namreč pošlje silovit vihar, zdaj pogubne strele, zdaj grozovito točo, zdaj strašne in mogočne povodnji, zdaj dolgotrajno sušo. Na ta način dela občutljivo škodo slednji stvari, katero jaz živim in hranim; če mi tedaj nebo noče dobrega dati, prosim, zapovejte mu, da mi vsaj škode ne dela.«

Zdaj dobi besedo nebo in pravi: »Milostljivi sodnik in vladar! Čiste po krivem me zemlja dolži in toži, kajti ona sama si je vzrok svoje škode. Saj je vendar vsemu svetu znano, da sem jaz po svoji naravi prozorno, svetlo in jasno: nimam samo od sebe oblakov, ni toče, ni strel, ampak zemlja mi vse to neprenehoma gori pošilja iz svojih smrdečih kaluž in mlak v podobi sopare, nobeno čudo torej, ako to potem zopet šumeč in bobneč zopet nanjo pada v vsakovrstnih prikaznih. Naj neha prej zemlja s svojim enoličnim in nadležnim počenjanjem, pa gotovo preneham tudi jaz s svojim.«

Kakor razočarana je obstala zemlja na te besede ter ni vedela kaj odgovoriti. Svetovid pa je nebo oprostil, a zemljo obsodil, da mora še nadalje nositi posledice za svojo predrznost.

Brez vzroka se nič ne dogaja: če vzrok ne mine, posledice tudi ne.

